

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

27 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Petru Ursache,

judcători – Nicolae Gordilă, Vladimir Timofti, Ion Guzun, Oleg Sternioală,

cu participarea interpretului - Elena Ȃiubova-Moraru,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2013, în cauza penală în privința lui,

Talambuța Leonid Mihail, născut la 06 octombrie 1954, originar din reg. Donețk, Ucraina și domiciliat mun. Chișinău, str. Pușkin 28 ap. 9.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță din 16.04.2009 pînă la 19.04.2011

2. în instanța de apel din 01.11.2011 pînă la 07.06.2012

09.04.2013 pînă la 26.09.2013

3. în instanța de recurs din 23.10.2012 pînă la 15.01.2013

03.03.2014 pînă la 27.05.2014

Procedura de citare a fost legal executată.

S-au prezentat:

Procurorul, Sergiu Crîjanovschi, care a solicitat admiterea recursului.

Avocatul, Ion Vîzdoagă, care a solicitat respingerea recursului.

Inculpatul, Leonid Talambuța, care a solicitat respingerea recursului.

Partea vătămată, Ivan Doicu, care a solicitat admiterea recursului.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 19 aprilie 2011, Talambuța L.M. a fost achitat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii incriminate.

Acțiunea civilă a fost lăsată fără examinare.

2. Talambuța L.M. a fost trimis în judecată pentru faptul că, în perioada lunilor martie-septembrie 2008, acționând din interes material, activînd în baza licenței nr.00106 din 25 septembrie 2001 în calitate de avocat al Biroului individual de avocați „Talambuța”, situat în mun. Chișinău, a extorcat și primit în diferite rate de la cet. Doicu Ivan Vladimir suma de 10.500 Euro, echivalentul a 164.005,8 lei conform cursului valutar, susținînd că are influență asupra judecătorilor instanțelor judecătorești, care au examinat cauza penală pornită în privința nepotului său Doicu Radic Mihail, pentru a-i influența să primească în cadrul cauzei penale examinate hotărâri care l-ar absolvi sau i-ar ușura pedeapsa penală ultimului.

Ulterior, tot el, în perioada 19 octombrie 2008 – 24 octombrie 2008, acționând din interes material, activînd în baza licenței nr.00106 din 25 septembrie 2001 în calitate

de - avocat al Biroului individual de avocați „Talambuța” situat în mun. Chișinău, susținând că are influență asupra procurorului care reprezintă acuzarea de stat pe cauza penală pornită în privința lui Doicu R.M, a extorcat de la cet. Doico I.V. suma de 2500 Euro și la 24 octombrie 2008 a primit în fața magazinului „Fourchette” situat în mun. Chișinău, str. Calea Ieșilor 10, suma de 3200 dolari SUA, cea ce conform cursului valutar constituie 33.016,64 lei, în scopul de a-l determina pe procuror să nu atace în instanța de judecată ierarhic superioară decizia primită în cadrul examinării cauzei penale nominalizate, care era favorabilă pentru el.

Astfel, Talambuța L.M. a fost învinuit de către organul de urmărire penală și trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, adică, *primirea și extorcarea de bani pentru sine sau pentru o altă persoană, comisă intenționat de către o persoană care susține că are influență asupra unui funcționar, în scopul de a-l face să nu îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiunile lui de serviciu, săvârșită cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari.*

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Talambuța L.M. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 7 ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1500 unități convenționale. Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată să fie admisă.

În motivarea apelului procurorul a invocat faptul că probele administrate la caz demonstrează incontestabil vinovăția lui Talambuța L.M. de cele incriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2012 a fost admis apelul procurorului, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o hotărâre nouă, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Talambuța L.M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu amendă în mărime de 700 unități convenționale. În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei principale a fost suspendată condiționat pe un termen de 2 ani, dacă în acest termen nu va comite fapte prejudiciabile. Acțiunea civilă înaintată de către Doicu I.V. a fost admisă parțial, cu încasare în beneficiul acestuia, de la Talambuța L.M. echivalentul în valută națională a 3200 dolari SUA, conform cursului valutar oficial la momentul executării hotărârii, în rest acțiunea civilă a fost admisă în principiu.

5. Decizia a fost contestată cu recurs ordinar de către procuror, în care a solicitat casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată. În motivarea recursului s-a invocat aplicarea eronată a prevederilor art. 90 Cod penal.

5.1 Decizia a fost contestată cu recurs ordinar și de către partea vătămată, în care a solicitat casarea acesteia, în partea stabilirii pedepsei și admiterii parțiale a acțiunii civile, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie stabilită o pedeapsă mai aspră și admisă integral acțiunea civilă.

5.2 Recurs ordinar a fost declarat de către avocatul Vîzdoga Ion, în numele lui Talambuța L.M., în care s-a solicitat casarea deciziei, cu menținerea sentinței fără

modificări, invocând faptul că decizia este bazată numai pe presupuneri, precum și că probele administrate pe dosar au fost apreciate eronat.

5.3 Recurs ordinar a fost declarat și de către Talambuța L.M., care a solicitat casarea deciziei, cu menținerea sentinței fără modificări, invocând argumente similare cu cele ale apărătorului său.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 15 ianuarie 2013, a fost respins recursul părții vătămate și admise recursurile ordinare declarate de procuror, de Talambuța L.M., precum și de apărătorul acestuia, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, într-un alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale instanța de recurs a conchis că motivele invocate de procuror cu referire la individualizarea pedepsei, sunt întemeiate, deoarece instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei și ca urmare greșit a conchis că corectarea inculpatului este posibilă fără a fi izolat de societate.

De asemenea, instanța de apel, casînd sentința de achitare, s-a limitat doar la acele probe, care au fost cercetate în instanța de fond, însă nu au fost efectuate careva acțiuni procedurale, ce nu au fost efectuate de către prima instanță, sau au fost efectuate cu încălcarea legii, dar a pronunțat o nouă hotărîre de condamnare în baza probelor, ce au stat la baza achitării inculpatului.

În fața instanței de recurs Talambuța L.M. și apărătorul său au insistat asupra adresării întrebărilor martorilor la care s-a referit instanța de apel în decizia adoptată, fără ai audia pe viu, însă aceștia nu au fost prezenți în ședința judiciară, prin ce a fost încălcat dreptul la apărare, și întru respectarea acestui drept, a fost dispusă rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

Instanța de recurs a mai menționat că, instanța de apel practic nu a constatat fapta criminală pentru care l-a condamnat pe Talambuța L. și în mod repetat a descris argumentarea încadrării juridice a faptei, constatată de instanța de fond.

De asemenea, instanța de apel a lăsat fără soluționare faptul, că organul de urmărire penală a comis o încălcare de competență, deoarece Talambuța L.M. a activat anterior în organele procuraturii, a plecat la pensie, ulterior avînd statutul de procuror-pensionar, fapt despre care se știa încă la faza urmăririi penale, însă despre acest fapt instanța de apel nu s-a expus.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2013 a fost respins ca nefondat apelul procurorului și menținută fără modificări sentința.

În motivarea soluției sale instanța de apel a invocat că analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și colaborării lor, instanța de fond just a adoptat o sentință de achitare în privința lui Talambuța L.M. pe învinuirea adusă în baza art.326 alin.(2) lit. a) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii încriminate.

Instanța de apel analizând sub toate aspectele declarațiile inculpatului, părții vătămate și martorilor, examinând materialele dosarului, a considerat că învinuirea încriminată inculpatului în ședința de judecată nu și-a găsit confirmare.

Astfel, instanța de apel a conchis că în cadrul cercetării judecătorești au fost prezentate probe care confirmă declarațiile inculpatului, fapt ce a dus la concluzia că, contractul de asistență juridică cu Doicu R. a fost încheiat cu respectarea procedurii stabilite, sumele achitate avocatului au fost declarate ca venit și supuse impozitării conform prevederilor legislației în vigoare și infirmă învinuirea lui în extorcarea acestor sume.

Instanța de apel a considerat că, declarațiile părții vătămate, martorilor Doicu R.M., Doicu V., alias Doicu R., corect au fost apreciate critic de către instanța de fond, deoarece contravin circumstanțelor cauzei și conțin divergențe esențiale.

Curtea de apel a menționat că s-a confirmat incontestabil că, până la luna ianuarie-februarie 2008 inculpatul nu l-a cunoscut pe Doicu R.M., nici pe Doico I.V., nici alte rude ale lor. Doicu R. s-a adresat către Talambuța L.M. cu solicitarea de a-i acorda asistență juridică, fapt care se confirmă prin cererea scrisă și semnată personal de dânsul. A fost încheiat contractul de asistență juridică, în care onorariul avocatului este indicat în sumă de 11.000 Euro, rudele lui Doicu R.M. au achitat avansul în sumă de 400 Euro, fapte care se confirmă prin documentele prezentate, inculpatul a declarat sumele primite de la Doico I.V. ca venit și le-a supus impozitării, fapt care de asemenea se confirmă prin documente. În baza contractului încheiat avocatul a emis mandat și a acordat serviciile juridice solicitate de la el.

La rîndul său, ca urmare instanțele judecătorești competente au adoptat hotărâri favorabile lui Doicu R.M și acesta la momentul actual se află în libertate, în materialele cauzei penale se conțin descifrările convorbirilor telefonice ale inculpatului cu Doicu I.V. și înregistrarea video a conversației lor, care a avut loc în salonul automobilului care aparținea părții vătămate. Reieșind din înregistrările indicate, inițiativa în fixarea întâlnirilor și efectuarea acțiunilor ulterioare de fiecare dată aparținea lui Doicu I.V., iar în declarațiile inculpatului nu se conține nimic ce poate fi interpretat ca extorcare de bani de la partea vătămată.

Instanța de apel a conchis, că în acțiunile inculpatului nu se conține infracțiunea incriminată lui, iar Doicu I.V. împreună cu rudele sale au urmărit scopul de a obține restituirea sumei achitate pentru serviciile juridice acordate în realitate de avocatul Talambuța L.M.

De asemenea, instanța de apel a considerat că instanța de fond corect a lăsat fără examinare acțiunea civilă a părții vătămate.

8. Decizia se contestă cu recurs ordinar de către procuror, în care se solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la o nouă rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată, invocînd temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat. În susținerea temeiului invocat se indică următoarele argumente:

- instanța de apel eronat a apreciat declarațiile lui Doicu R., Doicu I. și Doicu M. critic;

- instanța de apel nu a apreciat faptul că toate actele care atestă primirea sumei de bani de către Talambuța L.M. nu au fost depistate și prezentate pe parcursul urmăririi penale, fiind prezentate de Talambuța L.M. în cadrul cercetărilor judecătorești;

- instanța de apel eronat a stabilit situația de fapt, deoarece în instanța de apel de partea acuzării au fost prezentate probe obținute legal, ce confirmă vinovăția lui Talambuța L.M. de cele incriminate.

9. Verificând argumentele invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat urmează a fi admis din următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul lărgit constată, că instanța de apel la examinarea apelului declarat nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, nu a răspuns la toate motivele invocate de apelant, în legătură cu ce în baza temeiului pentru recurs, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, urmează a fi casată decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, deoarece această eroare nu poate fi corectată în instanța de recurs. De asemenea instanța de apel nu a ținut cont de indicațiile instanței de recurs.

În argumentarea poziției sale Colegiul va purcede la verificarea deciziei în cumul cu sentința adoptată pe caz, deoarece potrivit rechizitoriului Talambuța L.M. a fost învinuit de săvârșirea traficului de influență, adică, *primirea și extorcarea de bani pentru sine sau pentru o altă persoană, comisă intenționat de către o persoană care susține că are influență asupra unui funcționar, în scopul de a-l face să nu îndeplinească acțiuni ce intră în obligațiunile lui de serviciu, săvârșită cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari, infracțiune prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal.* Conform sentinței Talambuța L.M. a fost achitat de săvârșirea infracțiunii incriminate, soluție menținută de către instanța de apel.

Cu referire la decizia recurată, Colegiul menționează constatarea Curții de Apel precum că în cadrul cercetării judecătorești au fost prezentate probe care confirmă declarațiile inculpatului, și anume cererea scrisă și semnată personal de către Doicu R., exemplarul original al contractului nr.12, încheiat la 05 martie 2008 între Talambuța L.M. și Doicu R., privind acordarea asistenței juridice, bonul de plată seria DC nr. 480248 din 05 martie 2008, registrele bonurilor de plată ale BIA „Talambuța” pentru anul 2008, certificatul nr. 2009-12-27/34101017 din 27 decembrie 2009, ordinul de încasare a numerarului din 11 iulie 2008, declarația Forma VEN 08, nr. 01, cu privire la impozitul pe venit a BIA „Talambuța” pe perioada fiscală a anului 2008, ordinul de plată nr.3, emis la 31 martie 2009.

Apreciind aceste probe instanța de apel în decizia sa a conchis: *“probele menționate pe deplin confirmă afirmația inculpatului că contractul de asistență juridică cu Doicu R. a fost încheiat cu respectarea procedurii stabilite, sumele achitate avocatului au fost declarate ca venit și supuse impozitării conform prevederilor legislației în vigoare și infirmă învinuirea lui în extorcarea acestor sume”.*

De asemenea, Colegiul atestă faptul că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 19 septembrie 2011, în instanța de apel au fost audiați partea vătămată și martorii Doicu R.M. și Doicu M.V., precum și în cadrul ședinței de judecată din 26 septembrie 2011 au fost cercetate materialele cauzei, printre care și: procesele-verbale privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor și imaginilor din 23 octombrie 2008 și din 24 octombrie 2008, proces-verbal de audiere a bănuیتului din 24 octombrie 2008, procesul-verbal de confruntare dintre Talambuța L.M. și Doicu I.V., rapoartele de expertiză criminalistică nr.2608 din 06 noiembrie 2008 și nr.2609 din 15 noiembrie 2008, proces-verbal de examinare a descifrărilor telefonice din 12 decembrie 2008 etc.

În acest context, instanța de apel a considerat că: *“declarațiile părții vătămate, martorilor Doicu R., Doicu V., alias Doicu R., corect au fost apreciate critic de către instanța de fond, deoarece contravin circumstanțelor cauzei și conțin divergențe esențiale”,* iar celelalte probe cercetate în cadrul ședinței de judecată au fost ignorate totalmente.

Deci, instanța de apel, neglișind cumulul de probe menționat, în decizia sa a conchis că: *„În speță, nu au fost prezentate probe pertinente, concludente, și veridice care ar fi dovedit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, ultima fiind bazată în exclusivitate pe presupuneri care nu pot sta la baza emiterii unei sentințe de condamnare, iar toate dubiile neînlăturate în condițiile legii urmează a fi interpretate în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului. Acuzatorul în acest sens nu a întreprins măsuri, nu a prezentat*

probe nici suplimentar celor existente, astfel încât s-au omis orice posibilități legale de a mai dovedi cumva vinovăția ultimului". Fapt ce duce la concluzia Colegiului că, deși la materialele cauzei sunt prezentate un șir de probe, instanța fără a le verifica și aprecia în baza propriei și justei evaluări, eronat și prematur a constatat că *„alte probe nu au fost prezentate”*.

Așa dar, Colegiul atestă faptul că, instanța de apel nu a respectat prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, care stipulează că fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, ca apoi să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunând temeiul respectiv în decizia sa.

Concluzionând cele menționate Colegiul specifică că, instanța de apel selectiv a grupat probele pe caz, unele fiind redată în decizie, iar celelalte fiind integral ignorate, neanalizate, neapreciate, ca urmare nefiind elucidate faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date.

Mai mult, Colegiul menționează că, deși procurorul, nefiind de acord cu concluzia instanței de fond în apel a adus un șir de argumente, și anume, inclusiv și faptul că nu s-a dat aprecierea cuvenită declarațiilor părții vătămate și martorilor Doico R.M. și Doico M.V., care în cumul cu alte probe confirmă, în opinia lui, vinovăția lui Talambuța L.M., conform învinuirii înaintate, și consideră că acțiunile lui urmează a fi încadrate conform prevederilor art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, Curtea de Apel, deliberând asupra apelului procurorului a concluzionat, la general că: *„Ce ține de argumentele procurorului în apelul declarat, instanța de apel le-a considerat nefondate și care urmează a fi respinse, deoarece apelul practic conține descrierea probelor administrate în cadrul cercetării judecătorești, cu interpretarea acestor probe în formă tendențioasă, fără a se referi și la alte circumstanțe ce au importanță pentru cauză și care au fost omise, atrăgând atenție doar la probele ce aparent indică la vinovăția inculpatului”*.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel a admis și a apreciat prioritar declarațiile inculpatului, care are dreptul de a nu se autoincrimina și un cumul de probe prezentate de către partea apărării numai la etapa cercetării judecătorești în instanța de fond, iar declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării au fost apreciate critic la general, fără a argumenta concluzia dată. Celelalte probe, care au fost cercetate în cadrul ședinței de judecată au fost ignorate totalmente, nefiind analizate, apreciate și ca urmare, nu s-a expus nici asupra admiterii și nici a respingerii acestora.

Ca urmare, Colegiul constată prematură concluzia instanței de apel cu referire la achitarea lui Talambuța L.M. de învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

De asemenea, Colegiul atestă faptul că, instanța de apel, în cazul supus judecării, nu a analizat la modul cuvenit acțiunile și intenția inculpatului, prin prisma aprecierii juste a interceptărilor telefonice, a declarațiilor părții vătămate și martorilor Doicu R.M. și Doicu M.V., care au confirmat faptul că banii în sumă de 10.500 euro și 2500 euro primiți de către Talambuța L.M., au fost transmiși pentru influențarea

judecătorilor și procurorilor care examinau cauza lui Doicu R.M. în cumul cu celelalte probe cercetate.

Astfel, instanțele de fond și de apel prematur au ajuns la concluzia lipsei existenței faptei infracțiunii, prin ce au admis o eroare de fapt, și anume discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține, urmată de o încadrare juridică greșită, fiind ignorate semnele calificative ale traficului de influență și anume pretinderea și primirea de bani, fapt ce prematur a dus la concluzia eronată a instanței de apel că : „...instanța de fond corect a ajuns la concluzia că, în acțiunile lui Talambuța L.M. lipsește componenta infracțională prevăzută de **art.326 alin. (2) lit. a) Cod penal și-n atare situație urmează a fi achitat, respectînd prevederile art. 390 alin. (1), pct. 1 Cod de procedură penală, deoarece nu s-a constatat existența faptei infracțiunii**”.

La capitolul încadrării juridice a acțiunilor lui Talambuța L.M., Colegiul lărgit consideră necesar de menționat că, conform dispozitivului sentinței Talambuța L.M. a fost achitat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal. Conform dispozitivului deciziei instanței de apel după rejudecare, a fost menținută sentința de achitare, fără careva modificări. Însă în partea motivatoare a deciziei, Talambuța L.M. este achitat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) lit. a) Cod penal, fapt ce în viziunea Colegiului, semnalează de prezența temeiului pentru recurs „*motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii*”.

Alt aspect ce necesită a fi abordat la analiza deciziei instanței de apel, este faptul ignorării de către Curtea de Apel a indicațiilor stipulate de instanța ierarhic superioară. Astfel, Colegiul atestă că, prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 15 ianuarie 2013, a fost respins recursul părții vătămate și admise recursurile ordinare declarate de procuror, de Talambuța L.M., precum și de apărătorul acestuia, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceiași instanță, într-un alt complet de judecată. În motivarea soluției sale Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție a indicat explicit asupra eronatei individualizării a pedepsei de către instanța de apel, precum și asupra erorilor comise de către instanța de apel: pronunțarea unei noi hotărî de condamnare în baza probelor, ce au stat la baza achitării inculpatului, în fața instanței de recurs partea apărării a insistat asupra adresării întrebărilor martorilor la care s-a referit instanța de apel în decizia adoptată, fără ai audia pe viu, însă aceștia nu au fost prezenți în ședința judiciară, prin ce a fost încălcat dreptul la apărare; instanța de apel practic nu a constatat fapta criminală pentru care l-a condamnat pe Talambuța L.M. și în mod repetat a descris argumentarea încadrării juridice a faptei de către prima instanță; a fost ignorată recomandarea expunerii asupra faptului, precum că organul de urmărire penală a comis o încălcare de competență, deoarece Talambuța L.M. a activat anterior în organele procuraturii, a plecat la pensie, ulterior avînd statutul de procuror-pensionar, fapt despre care se cunoștea încă la faza urmăririi penale, însă asupra acestui fapt instanța de apel nu s-a expus.

Analizând textul deciziei instanței de apel după rejudecare, Colegiul specifică faptul ignorării totale a prevederilor art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, conform cărora: „*Pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sînt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămîne cea care a existat la soluționarea recursului*”.

Reieșind din faptul neschimbării situației faptice la momentul rejudecării cauzei, instanța de apel nu numai a neglijat totalmente indicațiile specificate expres de către instanța de recurs, dar și a copiat mot-a-mot sentința instanței de fond.

Astfel, textul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2013, este identic cu sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 19 aprilie 2011, adică, deși instanța de recurs s-a expus asupra hotărîrii de condamnare numai în partea individualizării pedepsei, cu indicația verificării unor elemente la rejudecare a cauzei de către instanța de apel, pe cînd instanța de apel a menținut sentința de achitare.

Astfel, Colegiul constată că un șir de erori specificate de către instanța de recurs pentru soluționarea acestora la rejudecarea cauzei, au fost ignorate abuziv de către instanța de apel.

Rezumînd cele menționate, Colegiul constată că și-a găsit confirmare temeiul invocat de recurent și prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală: „*instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel*”, precum și „*motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii*”, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, deoarece aceste erori nu pot fi corectate de instanța de recurs.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide că, decizia instanței de apel urmează a fi casată cu remiterea cauzei în instanța de apel pentru rejudecare în alt complet de judecători, în cadrul căreia urmează a fi apreciate probele toate în cumul, la justa lor valoare pentru adoptarea unei soluții juste și corecte.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă **obligatoriu** de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să execute indicațiile instanței de recurs, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate de apelant în apel, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să analizeze la modul convenit intenția și acțiunile inculpatului, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, prezența sau lipsa în acțiunile inculpatului a infracțiunilor incriminate, în cazul în care v-a ajunge la concluzia confirmării învinuirii în instanță - să descrie fapta infracțională ca fiind dovedită, și să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținînd cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărîre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală. În cazul în care v-a ajunge la concluzia confirmării învinuirii, instanța urmează să țină cont de modificările intervenite în legislația penală și anume la art. 326 Cod penal.

10. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 septembrie 2013, în cauza penală în privința lui **Talambuța Leonid Mihail**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată public la 24 iunie 2014, ora 09.50.

Președinte:

Judecători:

Petru Ursache

Nicolae Gordilă

Vladimir Timofti

Ion Guzun

Oleg Sternioală